

samtidig folk, at så har de ikke selv så stort et ansvar for sig selv. Det er ikke først og fremmest jeres problem at redde jeres ægteskab, nej, du kan bare gå ned til det offentlige, og de skal så nok hjælpe dig.

Det er lidt ligesom den situation, som jeg indrømmer, at jeg er lidt træt af - jeg ved ikke, om jeg taler på min gruppes vegne, for det har jeg ikke fortalt dem - men når en bus kører galt, og det sker jo desværre indimellem, hvor der er to skolebørn, der brækker en arm, og den tredje får en flænge i panden, så ser man på forsiden af den lokale avis, at de øjeblikkelig blev tilbudt krisehjælp, altså børnene, på grund af den brækkede arm og flængen i panden.

Det er, fordi vi har vænnet os af med, at den krisehjælp, man skal have - det, jeg hellere ville kalde trøst og omsorg - skal man selvfølgelig have fra sin far og mor eller sin skolelærer eller spejderleder osv. Det er ikke noget, man skal have fra en professionel, statsansat psykolog.

Nå, det er ikke det, der står i dette forslag, men det var ligesom baggrunden for, at jeg er lidt betænkelig ved, at man lægger alt over til det offentlige.

Med hensyn til forskningen kun en enkelt bemærkning, for jeg tror i virkeligheden ikke, at der mangler forskning på det her område. Jeg tror godt, vi alle sammen ved, at skilsmisser har nogle meget store menneskelige og også tit nogle samfundsøkonomisk uheldige konsekvenser. Så det er ikke forskningen, der er nødvendig.

Lad mig tage et andet eksempel: I dette høje Ting ved enhver af de 179 folketingsmedlemmer, at det er usundt at ryge. Vi har masser af forskning. Alligevel er der en fjerdedel, der ryger. Vi ved alle sammen, at vi burde tage trapperne noget mere; hver gang et møde i Folketingssalen er slut, så står halvdelen af folketingsmedlemmerne og venter på elevatoren, ikke? Så selv om vi har al forskning, vi har al viden, så er vi mennesker på godt og ondt, og vi følger ikke altid den viden, vi har fået af forskningen. Det er måske snarere det større problem.

Det er derfor, jeg efterlyser, og det er grundtanken i det her, mere personligt ansvar, få dit eget netværk til at hjælpe dig, det er tit bedre end statsbetalte psykologer og andre.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Jeg er på mange måder enig i det, som hr. Helge Adam Møller siger om det personlige ansvar, og at man bestemmer ikke i den her sammenhæng skal

glemme, hvad familie, venner, sågar præster kan bidrage med. Der er i øvrigt nogle partier, der har mere erfaring med præster end andre, men lad det nu være.

Mit spørgsmål til hr. Helge Adam Møller er: Hvis vi skal forfølge den tankegang, at det personlige ansvar må gøres gældende i den her sammenhæng for, hvordan man vil leve sit liv, hvorfor skal det så ikke gøres gældende, når nu f.eks. skilsmissen er sket? Når skilsmissen er sket, så tropper vi op med alskens rådgivning og det ene og det andet, og jeg skal komme efter dig, som nogle ville sige. Hvorfor er det så ikke også et personligt ansvar? Ikke at jeg mener, det skal være det, men hvorfor er det så ikke det?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu ved jeg ikke umiddelbart, hvad det er for al mulig rådgivning, vi tropper op med bagefter, men jeg nævnte jo altså lige al den offentlige rådgivning, der var etableret i øjeblikket: ægteskabslovens § 43, lov om social service § 3, private rådgivningsklinikker, så der er jo mulighed for en bunke rådgivning i øjeblikket.

Anne Baastrup (SF):

Vi har diskuteret det her forslag adskillige gange op gennem 1990'erne, og vi havde jo en ordning i satspuljeforligskredsen, der gik på, at den her type af parrådgivning, og det var så konkret ægteskabs- og skilsmisserådgivning, skulle have støtte, og vi fik også i en periode overført midler på finansloven.

KL 17.55

Det, der så efterfølgende er sket, er, at ægteskabs- og skilsmisserådgivningen er forsvundet, men de erfaringer, man havde derfra, var i hvert fald efter de erfaringer, vi fik i satspuljeforligskredsen, gode.

Det, vi også ved, er, at Mødrehjælpen rundt omkring har etableret den samme type af parrådgivning. Og der er det jo meget interessant med diskussionen om, hvad der er til barnets bedste, for jeg er faktisk ikke ret meget i tvivl om, at det er til barnets bedste, at forældrene forsøgsvis bliver sammen, alternativt får en bedre skilsmisse.

Derfor oplever vi i SF, at de erfaringer, man har haft gennem tiden, når det drejer sig om parrådgivning, har været gode, at mange par fortæller, at de i virkeligheden pludselig oplevede, hvad det vil sige at tale *sammen* i stedet for at